

Arrest

nr. 339 210 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 1 augustus 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 28 augustus 2023 van 9u05 tot 13 uur, bijgestaan door een tolk die Pashtu spreekt. Uw advocaat Meester D. L. N. (...) loco L. L. (...) was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, K. S. I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit bezitten, etnisch Pashtu te zijn en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 1 januari 2001. U bent geboren in het subdorp But Khaka van het dorp Kuz Bahar in het Khogyani district in de provincie Nangarhar. Het merendeel van uw leven woonde u op deze plaats. In dezelfde maand als uw vertrek woonde u een tijdje in Jalalabad bij uw oom langs moederszijde. In Afghanistan studeerde u af van de middelbare school op 20-jarige leeftijd.

Uw moeder, uw broers H. K. (...) en S. O. K. (...) en uw zus M. (...) wonen samen met uw oom langs moederszijde in Jalalabad. Uw broer S. I. S. (...) verblijft momenteel in Pakistan. Uw zus H. K. (...) woont momenteel in Kabul Arzan Qimat.

Uw vader begon zijn job als malik van uw dorp op 5 juni 2019. Door zijn job waarin hij verantwoordelijk was voor het stempelen van overheidsdocumenten, kreeg uw vader bedreigingen van de taliban. Op 6 oktober 2020 kreeg uw vader voor de eerste keer een telefoontje van de taliban. Hierin vertelden de taliban aan uw vader dat hij moest stoppen met zijn werk als malik. Uw vader bleef zijn job uitoefenen en kreeg op 5 november 2020 een eerste dreigbrief van de taliban. In de dreigbrief gericht aan uw vader werd vermeld dat hij betrokken was bij ongelovige activiteiten en dat hij hiermee moest stoppen. Indien hij weigerde, dreigden de taliban ermee om acties tegen hem te ondernemen. Ongeveer één maand later, op 9 december 2020, kreeg uw vader een tweede dreigbrief van de taliban. Uw vader werd beschuldigd dat hij werkte als slaaf voor een ongelovige overheid. Indien hij zijn job bleef uitvoeren, zouden de taliban acties ondernemen.

Ongeveer twee maanden en tien dagen later werd uw vader ontvoerd. Drie of vier dagen na de ontvoering van uw vader belden de taliban naar uw broer S. I. S. (...). Ze zeiden dat uw familie het dorp moest verlaten, anders zou hetzelfde met hen gebeuren als met uw vader. Eind februari 2021, ongeveer 15 tot 20 dagen na het telefoontje, verlieten u en S. I. S. (...) Afghanistan. De rest van uw familie bleef bij uw oom langs moederszijde wonen in Jalalabad.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 31 juli 2021 en diende op 1 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskara, uw schoolrapport, de stempel van uw vader als malik, brief van uw dorpingen, akte van het districtshuis, twee dreigbrieven van de taliban, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vader en een briefomslag waarmee uw documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance

Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ontvoerd werd door de taliban vanwege zijn werk als malik, waarbij hij onder andere een rol speelde in overheidsadministratie (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 28 augustus 2023, p. 15).

U hebt deze problemen echter niet aannemelijk kunnen maken. Hierdoor heeft u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Dit blijkt uit:

Ten eerste is het zeer opvallend hoe uw vader reageerde op al de bedreigingen. Gevraagd naar de reactie van uw familie op de eerste dreigtelefoon van de taliban, gaf u aan dat uw vader dit pas aan uw familie vertelde nadat hij de eerste dreigbrief had ontvangen (CGVS, p. 31). Toen gevraagd welke voorzorgsmaatregelen uw familie had genomen na deze brief verklaarde u dat uw vader het telefoontje en de dreigbrief niet serieus nam en dacht dat hem niets kon overkomen (CGVS, p. 31). Gevraagd naar de reden waarom uw vader dit dacht vertelde u dat hij de bedreigingen niet serieus nam, het gewoon brieven waren en dat ze hem niets zouden doen (CGVS, p. 31). Opnieuw gevraagd zei u dat uw vader dacht dat de taliban geen acties zouden ondernemen en dat ze uw vader wilden laten schrikken terwijl hij het dorp wilde dienen (CGVS, p. 32). Gevraagd naar de genomen voorzorgsmaatregelen na ontvangst van de tweede dreigbrief vertelde u dat uw vader de tweede brief niet serieus nam en bezig was met zijn werk (CGVS, p. 32). Toen gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die u en uw familie namen vertelde u dat u tegen uw vader zei om te stoppen met zijn werk, hij dit weigerde en jullie dachten dat hij wist waarmee hij bezig was (CGVS, p. 32). Opnieuw gevraagd wat u deed om ervoor te zorgen dat u veilig was, verklaarde u dat uw familie in deze kwestie niets ondernam (CGVS, p. 32). U gaf aan dat uw vader voor alles zorgde, waardoor jullie zelf niets deden. (CGVS, p. 32). Pas na de ontvoering van uw vader begon uw familie de bedreigingen serieus te nemen (CGVS, p. 32). Het is opvallend dat uw vader de drie bedreigingen die tegen hem gericht waren niet serieus nam. Na ontvangst van drie bedreigingen kan men verwachten dat uw vader eventuele risico's probeerde in te schatten om passende voorzorgsmaatregelen te nemen. Dit is daarnaast des te meer bevreemdend aangezien dit ook een impact had op uw familie. Uw vader vertelde initieel niets over de eerste bedreiging (CGVS, p. 16). Hierdoor waren u en uw broers zich niet bewust van het probleem, waardoor jullie niet aandachtig waren voor onraad of zich niet voorzichtiger gingen gedragen.

Ten tweede zijn bovenstaande verklaringen uitermate bevreemdend in het licht van uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw regio vertelde u dat deze niet goed was door de aanwezigheid van de taliban en de gevechten die plaatsvonden (CGVS, p. 12). De taliban waren met minder aanwezig dan de overheid, maar kwamen steeds langs om te vechten (CGVS, p. 12). De taliban kwamen 'ontelbare keren' langs, op onbekende momenten en droegen steeds wapens (CGVS, p. 13). U zag hen ook zelf (CGVS, p. 13). De taliban in uw regio vochten, schoten op het districtshuis en vielen mensen lastig die voor de overheid werkten (CGVS, p. 13). De taliban bedreigden mensen die waren tewerkgesteld voor de overheid twee à drie keren waarna ze hen ontvoerden (CGVS, p. 13). Gegeven deze context kan het uiteraard niet overtuigen dat uw vader de bedreigingen niet serieus zou nemen en niets zou ondernemen om zijn veiligheid en de veiligheid van zijn familie te garanderen. Zijn gedrag ontbeert logica, waardoor de aannemelijkheid van de beweerde vervolging door de taliban tegenover uw vader wordt ondermijnt. Des te meer omdat uw vader als malik van het dorp - ongetwijfeld op de hoogte was van wat er speelde in uw regio en daardoor bekend zou zijn met de activiteiten van de taliban.

Verder is het verre van vanzelfsprekend dat uw vader als malik wordt geviseerd. Zeker aangezien een malik een cruciale rol speelt in de Afghaanse maatschappij. Bovendien genoot uw vader ook lokale steun, wat u beweerde over de keuze van uw vader als malik door de dorpingen (CGVS, p. 21-22, 23-24, 25-26). Gevraagd naar de reden waarom de taliban uw vader wilden ontvoeren, zei u dat uw vader als malik van het dorp mensen hielp om tewerkgesteld te geraken bij de overheid waardoor de taliban hem bedreigden (CGVS, p. 34). Dit blijkt geen concrete reden te zijn waarom de taliban uw vader bedreigden, aangezien elke malik deze taak had. Bovendien is het ondertekenen van overheidspapieren niet de enige taak van een malik. Zo heeft hij een ruimere sociale functie zoals het bemiddelen in conflicten en het organiseren van jirga's die in de Afghaanse samenleving als cruciaal worden aanzien en helemaal niet controversieel zijn. Als men uw verklaringen volgt hadden de overige maliks in uw regio logischerwijs dezelfde problemen, en u beaamt dat dat inderdaad zo was (CGVS, p. 34). U zei echter dat u geen weet had van de problemen van de andere maliks (CGVS, p. 34). U kon hierover echter zeer weinig vertellen waardoor u niets aanbracht waarmee u uw vader onderscheidde van de andere maliks in uw regio.

Bovendien is het opmerkelijk dat u niet meer kon vertellen over de ervaringen van de andere maliks met de taliban in uw regio. U verklaarde eerder dat uw vader in uw gastenhuus soms samenkwam met andere maliks van omliggende dorpen om gezamenlijk problemen te bespreken en naar oplossingen te zoeken (CGVS, p. 24-25). U vertelde ook dat u deze andere maliks zag, dat uw vader goede banden met hen had en via de

telefoon vroeg om advies (CGVS, p. 25). Hierdoor kan men toch verwachten dat u een zekere kennis heeft over de situatie van de overige maliks. Hiermee geconfronteerd zei u dat indien uw vader hierover sprak met de andere maliks hij uw familie nooit op de hoogte had gebracht van de problemen (CGVS, p. 34). U zei ook dat u hier niet naar vroeg (CGVS, p. 34). In de periode tussen de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan vernam u ook niets over de eventuele problemen van andere maliks (CGVS p. 34). U wist ook niet of de zonen van de overige maliks dezelfde problemen ondervonden als u en uw broer (CGVS p. 38). Het is niet aannemelijk dat uw vader hierover niet sprak met de andere maliks aangezien zij net hetzelfde risicoprofiel hadden en mogelijks dezelfde problemen meemaakten. Deze andere maliks (ijken door hun gelijkaardig profiel immers de uitgesproken personen waar uw vader advies kon vragen omtrent zijn problemen. Zo zou hij kunnen aftoetsen of deze maliks dezelfde problemen hadden als hem en welke voorzorgsmaatregelen zij hieromtrent namen. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet weet of uw vader al dan niet met deze mensen sprak over zijn probleem. U was 20 jaar oud toen uw vader ontvoerd werd en dus oud genoeg om hiernaar te vragen. Daarnaast toonde u reeds betrokkenheid bh deze kwestie, aangezien u en uw broer uw vader aanspraken over de bedreigingen (CGVS, p. 32).

Tot slot kon u de pogingen die zijn gedaan om uw vader terug te vinden niet aannemelijk maken. Het is opvallend dat een volwassen dorpsnotabele zomaar verdwijnt zonder dat iemand iets ziet of opmerkt. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over de ontvoering van uw vader zei u dat toen u in de ochtend naar huis kwam na het bewateren van uw velden u hoorde dat uw vader ontvoerd werd nadat iemand aanklopte, uw vader hierop reageerde en niet meer naar huis kwam (CGVS, p. 32-33). U vertelde opnieuw dat u vroeg aan uw moeder wat er had plaatsgevonden waarop ze zei dat er werd aangeklopt, uw vader de deur opendeed omdat hij dacht dat het u en uw broer waren en dat hij daarna niet meer naar huis kwam (CGVS, p. 33). Na de ontvoering bracht uw familie uw oom langs vaders zijde op de hoogte die op zijn beurt belde naar de dorpsouderen en dorpingen (CGVS, p. 34). De dorpingen belden naar de andere maliks, maar niemand had echter informatie over uw vader (CGVS, p. 34). Uw oom langs vaderszijde belde éénmaal naar het districtshuis (CGVS, p. 35-36). U bevestigde dat de telefoontjes naar het districtshuis en de andere maliks de enige pogingen waren die ondernomen werden om uw vader te vinden (CGVS, p. 36). U sprak hierover echter zeer oppervlakkig door te stellen dat u denkt dat de maliks belden en dat de dorpingen volgens u geen verdere pogingen ondernamen om uw vader te vinden (CGVS, p. 35-36). Dit is opvallend aangezien u een volwassen betrokken man was, waardoor men meer kan verwachten dan enkel vage verklaringen. Uw familie zelf - buiten uw oom langs vaderszijde - ondernam geen poging om uw vader te zoeken (CGVS, p. 35). Opgemerkt dat deze pogingen beperkt zijn omwille van de status die uw vader had als malik zei u dat de dorpingen hun best hadden gedaan om uw vader te vinden, maar dat ze geen contact hadden met de taliban aangezien de meerderheid van hen tewerkgesteld waren bij de overheid of andere redenen hadden waarom ze de taliban niet contacteerden (CGVS, p. 35). Opnieuw geconfronteerd met de beperkte pogingen die plaatsvonden om uw vader te vinden vertelde u dat de dorpingen enkel konden bellen naar de maliks en het districtshuis omdat ze voorstanders waren van de voormalige overheid (CGVS, p. 36). Dit is geen afdoende verklaring aangezien men kan verwachten dat wanneer een belangrijk persoon zoals uw vader zou verdwijnen er verschillende pogingen zouden worden ondernomen om hem terug te vinden. Zowel door uw familie als door de dorpingen. Zeker omdat de voormalige overheid toen nog de macht had. Zo vermeldde u bijvoorbeeld niet of iemand van uw familie uw vader fysiek is gaan zoeken of navraag deed naar voertuigen die passeerden. U gaf geen informatie over mogelijke inspanningen van mensen die hebben geprobeerd uw vader te vinden door navraag te doen in ziekenhuizen. Door dit alles maakt u de door u verklaarde vervolging tegenover uw vader niet aannemelijk.

Wat uw eigen situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt verder geen aannemelijke vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Dit blijkt nog verder uit de volgende bevindingen:

Allereerst valt er een tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de bedreigingen na de ontvoering van uw vader. U verklaarde dat tussen het telefoontje van de taliban aan uw broer en jullie vertrek uit Afghanistan er niets meer was gebeurd (CGVS, p. 17). Ook toen u gevraagd werd om te vertellen over de bedreigingen die plaats hebben gevonden na de ontvoering van uw vader sprak u enkel over het telefoontje van de taliban aan uw broer (CGVS, p. 36). Nogmaals gevraagd of er tussen het telefoontje en uw vertrek uit Afghanistan iets had plaatsgevonden vertelde u dat er niets was gebeurd waarna u vertrok naar uw oom langs moederszijde na het telefoontje van de taliban (CGVS, p. 37). Tijdens het voorbereidende interview bij DVZ verklaarde u echter duidelijk en

omstandig dat de taliban na de verdwijning van uw vader u nog meerdere keren bedreigden. U sprak duidelijk van 'meerdere keren'. Specifiek gevraagd naar hoe u zelf bedreigd werd spreekt u in het meervoud over dreigbrieven en telefoongesprekken en over de dreigbrieven stelt u dat de eerste brieven aan uw vader waren gericht maar dat ze na zijn verdwijning aan jullie waren gericht (Zie Vragenlijst CGVS, 20 september 2022, vraag 3.5). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd u verschillende keren gevraagd wat er na de ontvoering van uw vader had plaatsgevonden waar u enkel sprak over het telefoongesprek. Dit is een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw voorbereidende interview bij DVZ en het persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Zeker omdat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te kennen gaf dat dit interview bij DVZ goed was verlopen, dat u de tolk verstond, dat alles aan u werd voorgelezen en dat u dat begreep (CGVS, p. 3). Bovendien waren uw verklaringen zoals die werden genoteerd bij DVZ dermate omstandig en gedetailleerd dat het hier bezwaarlijk om een misverstand kan gaan. Deze opvallende tegenstrijdigheid komt de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw familie niet ten goede.

Ten tweede kon u niet aannemelijk maken waarom de taliban uw familie bedreigden na de ontvoering van uw vader. U vertelde eerst dat de taliban vroegen aan uw broer om met zijn werk te stoppen en het dorp te verlaten (CGVS, p. 17). Gevraagd om dit te verklaren zei u dat ze vroegen aan uw broer om het dorp te verlaten aangezien hij in de toekomst voor de overheid zou werken (CGVS, p. 17). Verder in het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het telefoontje gericht was tegenover uw hele familie, maar voornamelijk op uw oudere broer en u aangezien uw beide volwassen waren (CGVS, p. 36-37). Dit is op zich al een vreemde wijziging in uw verklaring, zeker omdat u niet concreet kan maken waarom de taliban u zochten. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat, omdat uw vader voor de overheid werkte, u in de toekomst ook voor de overheid zou kunnen werken en daarom verzocht werd het dorp te verlaten (CGVS p. 37). Dit is geen afdoende verklaring omdat elke persoon die toen in Afghanistan was in principe in de toekomst voor de voormalige overheid kon gaan werken, Het zou zeer vreemd zijn moesten de taliban iemand viseren voor de eventuele overheidsjob die hij mogelijks in de toekomst zou kunnen uitoefenen. U kon dus niet aannemelijk maken waarom de taliban u bedreigden.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw familie tegenwoordig zonder problemen in Afghanistan kan verblijven met betrekking tot deze kwestie. U maakte nergens concreet dat uw familie momenteel problemen zou hebben in Afghanistan omtrent deze situatie. Na uw vertrek uit Afghanistan werd er niet meer naar u en uw broer gevraagd omdat jullie niet meer aanwezig waren (CGVS, p. 38). De rest van uw familie woont nu bij uw oom langs moederszijde. uw broer S. H. K. (...) is momenteel ongeveer 17 jaar oud (CGVS, p. 10). U verklaarde dat de taliban u en uw oudere broer zochten, aangezien jullie in de toekomst voor de overheid zouden werken (CGVS, p. 15, 17). Indien men uw verklaringen volgt en aanvaardt dat de taliban mensen zouden vervolgen voor hypothetische jobs die ze in de toekomst zouden doen, dan begint dit evenzeer een probleem te vormen voor uw broer S. H. K. (...). Hierdoor is het opvallend dat hij momenteel nog verblijft bij uw oom langs moederszijde in Jalalabad (CGVS, p. 10).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara, uw schoolrapport, de briefomslag en het paspoort van uw vader ondersteunen de identiteit en herkomst, wat elementen zijn die het CGVS in deze huidige beslissing op zich niet in twijfel trekt. Op eenzelfde manier ondersteunen de stempel van uw vader als malik, de brief van de dorpingen over de verkiezing van uw vader als malik en de akte van het districtshuis het profiel van uw vader als malik wat in deze huidige beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

De twee dreigbrieven van de taliban betreffen met de hand geschreven documenten waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is. Bovendien hebben ze slechts bewijswaarde in zoverre ze passen in een doorleefd en coherent vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de Intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HV, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzaj luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari — 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HVJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HVJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HVJ 18 december 2014 (GK), M'BoDj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen — zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2002_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd ; verzoeker kan het hier niet mee eens zijn:

[...]

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing de functie van zijn vader als malek niet betwist.

Deze functie is complex en behelst meerdere aspecten. Klaarblijkelijk werd zijn vader geviseerd om zijn taken te staken die verband hielden met rekrutering voor de overheid.

Verzoeker heeft opgemerkt dat de macht van de Taliban “toenemende” was en dat de situatie dus evolueerde, hetgeen wel zijn belang heeft in de interpretatie van de feiten en handelingen van zijn vader.

Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, en daardoor ook zelf in tegenstrijdige motieven verstrikt geraakt, is het niet voordehand liggend dat de Taliban de malek zonder meer zouden uitschakelen, omdat deze ook andere belangrijke functies uitoefent binnen de gemeenschap en daardoor ook steun en aanzien heeft.

Het is ook plausibel dat verzoekers vader precies om die redenen en omwille van deze complexiteit, meende dat hij deze functie moest blijven uitoefenen en dat hij probeerde om te gaan met de situatie. Het is ook een eer om deze functie uit te oefenen.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoeker een volwassen man was want ten opzichte van zijn vader was hij dat zeker niet en bovendien kon hij zeker niet in het hoofd van zijn vader kijken. Alle andere inzichten of stellingen achteraf, nadat zijn vader ontvoerd werd, zijn speculaties en de bestreden beslissing mag niet eisen dat verzoeker dit zou doen.

[...]

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen; hij en zijn broer kregen ook bedreigingen en het spreekt voor zich dat zij zich na de ontvoering van hun vader met meer veilig voelden temeer daar zij aldus ook de bescherming van hun vader verloren waren. Zij konden dan ook niet meer passief afwachten en moesten zich wel in veiligheid brengen. Het feit dat de rest van de familie thans bij de maternale oom in Jalalabad verblijft, doet niet af aan die vrees.

[...]

Verzoeker bevestigt al zijn verklaringen, zoals hierboven reeds werd aangegeven, en hij verwijst ook naar de verklaringen die hij reeds heeft gegeven bij het CGVS. Zijn profiel als dusdanig wordt niet betwist; zijn herkomst evenmin. Zijn documenten tenslotte zijn éénsluidend en verzoeker vraagt om deze in hun geheel en in samenhang met alle andere gegevens te beoordelen.

Verzoeker verwijst naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die geldt in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de Commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

[...]

Verzoeker behoudt zich het recht voor om hierop terug te komen in de loop van de procedure rekening houdend met de evoluerende situatie inzake.

[...]

Verzoeker wijst in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de-facto Taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaal-economische deprivatie, dat niet in staat is hieraan

tegemoet te komen, gelet op het feit dat het hier om een “falende staat” gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer.

Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen).

Lezing van de considerans 6.4.2. leert ons dat de Raad aanneemt dat er verschillende actoren verantwoordelijk zijn, o.a. buitenlandse staten en organisaties, die volgens verzoeker eveneens begrepen zijn in “onder meer”...

De zogenaamde kernvraag die de Raad zich stelt “of de huidige algemene preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 Vw, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, ..., waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vw”

Verzoeker verwijst naar het meest recente rapport van 5 december 2023 : Country of Origin Information: Afghanistan - Country Focus (europa.eu)

Dat spreekt over een deterioratie van mensenrechten en van de socio-economische omstandigheden.

Precies hier knelt het schoentje : in casu heeft de bestreden beslissing (en het gehoor) op geen enkele wijze onderzocht in welke socio-economische situatie verzoeker zou terecht komen in geval van terugkeer.

Verzoeker stelt tenslotte vast dat de Raad in het kader van mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2, b) enkele verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te gaan op wat wellicht nog essentiëler is, namelijk de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, zoals inderdaad het recht op leven, het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, en/of foltering en minstens enkele zeer fundamentele mensenrechten en een minimum aan veiligheid, en dit gelet op het feit dat de de facto regering van de Taliban de vorige grondwet heeft opgeschort en de sharia toepast (zoals door de Raad uitgebreider uiteengezet op o.a. arrest nr. 278 654 p. 24-26).

De Raad heeft zelf gewezen op tegelijk de “willekeur” en de wreedheid waarmee dit de-facto regime optreedt.

Het de facto Taliban regime faalt op alle terreinen maar vooral inzake het garanderen van een minimum veiligheid en respect voor de meest fundamentele mensenrechten, en het bewijs daarvan dient niet eens geleverd te worden. nu de internationale gemeenschap dit precies als reden naar voren schuift om het regime niet te erkennen...

Op dit “terrein” is er oog geen enkele discussie mbt tot de actor van ernstige schade.

In feite dwingt zich onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit de-facto regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling.

In deze context verwijst verzoeker dan weer naar de bevindingen zoals aangeklaagd in het recente verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International

[...]

Hoe dan ook besluit de Raad dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten.

Ook op dit vlak is er te weinig objectieve, verifieerbare informatie voorhanden om het standpunt van “de Taliban” te kunnen bepalen.

De Raad minimaliseert echter het feit dat in hoofde van de Taliban een persoon die terugkeert uit het westen als een “afvallige” kan beschouwd worden wegens “gecorrumpert” door Westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie.

Alhoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het de facto regime van de sharia wetgeving hoeft het geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden.

Lezing van considerans 6.3.2.5 van het arrest nr. 278 653 van 13 oktober 2022 of nog considerans 2.3.4. van arrest nr. 278 654 van 12 oktober 2022 toont aan dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime wordt uitgerold.

Er is bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend.

Er wordt hoe dan ook bevestigd dat de bronnen aangeven “dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd”.

De stelling dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen is dan ook voorbarig bovendien en in deze “stelling” wordt trouwens niet verwezen naar de “verwesterde Afghanen” maar naar het louter geografische element van de verplaatsing/terugkeer.

(terugkeerder).

Bovendien maakt verzoeker zich mbt tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gedaan op p. 19-23 "1.3.3. de bewijswaarde van de landeninformatie aan de basis van de beoordeling van terugkeer uit Europa"

NANSEN

NOTE

3-22

(nansen-refugee.be)

Op zich is het derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het westen, een risico loopt, dat uiteraard nog verhoogt als hij/zij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden,- al is dat geen noodzakelijke voorwaarde.

In die mate dat "verwestering" duidt op een cultureel, politiek/maatschappelijk en religieus gegeven, wat verzoeker verdedigt, is het logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het westen door de Taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie immers "bevuild" zijn door de westerse waarden en normen die door het de facto regime bestreden werden in het verleden en ook nu.

Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het van minder belang dat verzoeker zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden;

Het spreekt voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van "de ongelovigen" wordt beschouwd, in de ogen van het de facto Talibanregime afvalligen zijn.

Anderzijds stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij in geval van terugkeer, in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden. Niet alleen was hij al afkomstig uit een eerder progressief milieu maar heeft hij nav zijn ervaringen onderweg en in het ontvangstland een diepgaande persoonlijke evolutie doorgemaakt, waardoor hij zich niet meer kan aanpassen aan een leven onder het huidige regime.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om dit aspect nog aan te vullen.

Met betrekking tot deze -mogelijke-vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR van 9/2/2022 waar deze inderdaad uit voorzorg en voorzichtigheid formuleert dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen " dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft."

Om al deze redenen, vraagt verzoeker hem alsnog het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen."

3. Aanvullende nota's

Op 29 oktober 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023; In dit rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

"U, K. S. I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit bezitten, etnisch Pashtu te zijn en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 1 januari 2001. U bent geboren in het subdorp But Khaka van het dorp Kuz Bahar in het Khogyani district in de provincie Nangarhar. Het merendeel van uw leven woonde u op deze plaats. In dezelfde maand als uw vertrek woonde u een tijdje in Jalalabad bij uw oom langs moederszijde. In Afghanistan studeerde u af van de middelbare school op 20-jarige leeftijd.

Uw moeder, uw broers H. K. (...) en S. O. K. (...) en uw zus M. (...) wonen samen met uw oom langs moederszijde in Jalalabad. Uw broer S. I. S. (...) verblijft momenteel in Pakistan. Uw zus H. K. (...) woont momenteel in Kabul Arzan Qimat.

Uw vader begon zijn job als malik van uw dorp op 5 juni 2019. Door zijn job waarin hij verantwoordelijk was voor het stempelen van overheidsdocumenten, kreeg uw vader bedreigingen van de taliban. Op 6 oktober 2020 kreeg uw vader voor de eerste keer een telefoontje van de taliban. Hierin vertelden de taliban aan uw vader dat hij moest stoppen met zijn werk als malik. Uw vader bleef zijn job uitoefenen en kreeg op 5 november 2020 een eerste dreigbrief van de taliban. In de dreigbrief gericht aan uw vader werd vermeld dat hij betrokken was bij ongelovige activiteiten en dat hij hiermee moest stoppen. Indien hij weigerde, dreigden de taliban ermee om acties tegen hem te ondernemen. Ongeveer één maand later, op 9 december 2020, kreeg uw vader een tweede dreigbrief van de taliban. Uw vader werd beschuldigd dat hij werkte als slaaf voor een ongelovige overheid. Indien hij zijn job bleef uitvoeren, zouden de taliban acties ondernemen.

Ongeveer twee maanden en tien dagen later werd uw vader ontvoerd. Drie of vier dagen na de ontvoering van uw vader belden de taliban naar uw broer S. I. S. (...). Ze zeiden dat uw familie het dorp moest verlaten, anders zou hetzelfde met hen gebeuren als met uw vader. Eind februari 2021, ongeveer 15 tot 20 dagen na het telefoontje, verlieten u en S. I. S. (...) Afghanistan. De rest van uw familie bleef bij uw oom langs moederszijde wonen in Jalalabad.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 31 juli 2021 en diende op 1 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker expliciet deze feitenweergave te bevestigen. Deze vaststellingen worden door de verzoeker dan ook niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

De verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet in vraag stelt dat zijn vader als malik heeft gewerkt. Verzoeker werpt op dat deze functie complex is en meerdere aspecten behelst, zijn vader werd geviseerd om zijn taken te staken die verband hielden met rekrutering voor de overheid. Verzoeker voert aan dat hij heeft opgemerkt dat de macht van de taliban toenemend was en dat de situatie dus evolueerde hetgeen zijn belang heeft in de interpretatie van de feiten en handelingen van zijn vader.

Verzoeker werpt op dat zoals de bestreden beslissing ook zelf aangeeft en daardoor in tegenstrijdige motieven verstrikt geraakt, het niet voor de hand liggend is dat de taliban de malik zonder meer zouden uitschakelen omdat deze andere belangrijke functies uitoefent binnen de gemeenschap en daardoor ook steun en aanzien heeft.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker niet nader specificeert welke motieven uit de bestreden beslissing hij tegenstrijdig acht en in welke zin deze tegenstrijdig zouden zijn.

Verzoeker laat gelden dat het dan ook plausibel is dat zijn vader omwille van zijn belangrijke functies binnen de gemeenschap en de steun en aanzien die hij genoot meende dat hij deze functie moest blijven uitoefenen en proberen om te gaan met de situatie en het ook een eer is om deze functie uit te oefenen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De Raad treedt volgende vaststellingen van de commissaris-generaal bij:

"Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ontvoerd werd door de taliban vanwege zijn werk als malik, waarbij hij onder andere een rol speelde in overheidsadministratie (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 28 augustus 2023, p. 15).

U hebt deze problemen echter niet aannemelijk kunnen maken. Hierdoor heeft u de problematische situatie waarin uw vader zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Dit blijkt uit:

Ten eerste is het zeer opvallend hoe uw vader reageerde op al de bedreigingen. Gevraagd naar de reactie van uw familie op de eerste dreigtelefoon van de taliban, gaf u aan dat uw vader dit pas aan uw familie vertelde nadat hij de eerste dreigbrief had ontvangen (CGVS, p. 31). Toen gevraagd welke voorzorgsmaatregelen uw familie had genomen na deze brief verklaarde u dat uw vader het telefoontje en de dreigbrief niet serieus nam en dacht dat hem niets kon overkomen (CGVS, p. 31). Gevraagd naar de reden waarom uw vader dit dacht vertelde u dat hij de bedreigingen niet serieus nam, het gewoon brieven waren en dat ze hem niets zouden doen (CGVS, p. 31). Opnieuw gevraagd zei u dat uw vader dacht dat de taliban geen acties zouden ondernemen en dat ze uw vader wilden laten schrikken terwijl hij het dorp wilde dienen (CGVS, p. 32). Gevraagd naar de genomen voorzorgsmaatregelen na ontvangst van de tweede dreigbrief vertelde u dat uw vader de tweede brief niet serieus nam en bezig was met zijn werk (CGVS, p. 32). Toen gevraagd naar de voorzorgsmaatregelen die u en uw familie namen vertelde u dat u tegen uw vader zei om te stoppen met zijn werk, hij dit weigerde en jullie dachten dat hij wist waarmee hij bezig was (CGVS, p. 32). Opnieuw gevraagd wat u deed om ervoor te zorgen dat u veilig was, verklaarde u dat uw familie in deze kwestie niets ondernam (CGVS, p. 32). U gaf aan dat uw vader voor alles zorgde, waardoor jullie zelf niets deden. (CGVS, p. 32). Pas na de ontvoering van uw vader begon uw familie de bedreigingen serieus te

nemen (CGVS, p. 32). Het is opvallend dat uw vader de drie bedreigingen die tegen hem gericht waren niet serieus nam. Na ontvangst van drie bedreigingen kan men verwachten dat uw vader eventuele risico's probeerde in te schatten om passende voorzorgsmaatregelen te nemen. Dit is daarnaast des te meer bevreemdend aangezien dit ook een impact had op uw familie. Uw vader vertelde initieel niets over de eerste bedreiging (CGVS, p. 16). Hierdoor waren u en uw broers zich niet bewust van het probleem, waardoor jullie niet aandachtig waren voor onraad of zich niet voorzichtiger gingen gedragen.

Ten tweede zijn bovenstaande verklaringen uitermate bevreemdend in het licht van uw verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Gevraagd naar de veiligheidssituatie in uw regio vertelde u dat deze niet goed was door de aanwezigheid van de taliban en de gevechten die plaatsvonden (CGVS, p. 12). De taliban waren met minder aanwezig dan de overheid, maar kwamen steeds langs om te vechten (CGVS, p. 12). De taliban kwamen 'ontelbare keren' langs, op onbekende momenten en droegen steeds wapens (CGVS, p. 13). U zag hen ook zelf (CGVS, p. 13). De taliban in uw regio vochten, schoten op het districtshuis en vielen mensen lastig die voor de overheid werkten (CGVS, p. 13). De taliban bedreigden mensen die waren tewerkgesteld voor de overheid twee à drie keren waarna ze hen ontvoerden (CGVS, p. 13). Gegeven deze context kan het uiteraard niet overtuigen dat uw vader de bedreigingen niet serieus zou nemen en niets zou ondernemen om zijn veiligheid en de veiligheid van zijn familie te garanderen. Zijn gedrag ontbeert logica, waardoor de aannemelijkheid van de beweerde vervolging door de taliban tegenover uw vader wordt ondermijnt. Des te meer omdat uw vader als malik van het dorp - ongetwijfeld op de hoogte was van wat er speelde in uw regio en daardoor bekend zou zijn met de activiteiten van de taliban.

Verder is het verre van vanzelfsprekend dat uw vader als malik wordt geviseerd. Zeker aangezien een malik een cruciale rol speelt in de Afghaanse maatschappij. Bovendien genoot uw vader ook lokale steun, wat u beweerde over de keuze van uw vader als malik door de dorpingen (CGVS, p. 21-22, 23-24, 25-26). Gevraagd naar de reden waarom de taliban uw vader wilden ontvoeren, zei u dat uw vader als malik van het dorp mensen hielp om tewerkgesteld te geraken bij de overheid waardoor de taliban hem bedreigden (CGVS, p. 34). Dit blijkt geen concrete reden te zijn waarom de taliban uw vader bedreigden, aangezien elke malik deze taak had. Bovendien is het ondertekenen van overheidspapieren niet de enige taak van een malik. Zo heeft hij een ruimere sociale functie zoals het bemiddelen in conflicten en het organiseren van jirga's die in de Afghaanse samenleving als cruciaal worden aanzien en helemaal niet controversieel zijn. Als men uw verklaringen volgt hadden de overige maliks in uw regio logischerwijs dezelfde problemen, en u beaamt dat dat inderdaad zo was (CGVS, p. 34). U zei echter dat u geen weet had van de problemen van de andere maliks (CGVS, p. 34). U kon hierover echter zeer weinig vertellen waardoor u niets aanbracht waarmee u uw vader onderscheidde van de andere maliks in uw regio.

Bovendien is het opmerkelijk dat u niet meer kon vertellen over de ervaringen van de andere maliks met de taliban in uw regio. U verklaarde eerder dat uw vader in uw gastenhuis soms samenkwam met andere maliks van omliggende dorpen om gezamenlijk problemen te bespreken en naar oplossingen te zoeken (CGVS, p. 24-25). U vertelde ook dat u deze andere maliks zag, dat uw vader goede banden met hen had en via de telefoon vroeg om advies (CGVS, p. 25). Hierdoor kan men toch verwachten dat u een zekere kennis heeft over de situatie van de overige maliks. Hiermee geconfronteerd zei u dat indien uw vader hierover sprak met de andere maliks hij uw familie nooit op de hoogte had gebracht van de problemen (CGVS, p. 34). U zei ook dat u hier niet naar vroeg (CGVS, p. 34). In de periode tussen de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan vernam u ook niets over de eventuele problemen van andere maliks (CGVS p. 34). U wist ook niet of de zonen van de overige maliks dezelfde problemen ondervonden als u en uw broer (CGVS p. 38). Het is niet aannemelijk dat uw vader hierover niet sprak met de andere maliks aangezien zij net hetzelfde risicoprofiel hadden en mogelijks dezelfde problemen meemaakten. Deze andere maliks (ijken door hun gelijkaardig profiel immers de uitgesproken personen waar uw vader advies kon vragen omtrent zijn problemen. Zo zou hij kunnen aftoetsen of deze maliks dezelfde problemen hadden als hem en welke voorzorgsmaatregelen zij hieromtrent namen. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet weet of uw vader al dan niet met deze mensen sprak over zijn probleem. U was 20 jaar oud toen uw vader ontvoerd werd en dus oud genoeg om hiernaar te vragen. Daarnaast toonde u reeds betrokkenheid bij deze kwestie, aangezien u en uw broer uw vader aanspraken over de bedreigingen (CGVS, p. 32)."

De Raad kan de verzoeker volgen dat het uitoefenen van de functie van malik een eer is. De verzoeker benadrukt dat zijn vader zijn belangrijke functie verder wenste uit te oefenen. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad niet zozeer in vraag dat verzoekers vader na de bedreigingen zijn functie verder bleef uitoefenen maar wel dat verzoekers vader geen voorzorgsmaatregelen nam, verzoekers vader leek de bedreigingen louter weg te wuiven en niet serieus te nemen wat vreemd is nu verzoekers vader als malik van het dorp op de hoogte was van wat er speelde in de regio. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het gedrag van verzoekers vader logica ontbeert wat de aannemelijkheid van de beweerde vervolging door de taliban tegenover verzoekers vader ondermijnt.

Door middel van zijn summier uiteenzetting, met name door erop te wijzen dat het uitoefenen van de functie van malik een eer is en verzoekers vader graag deze functie verder wenste uit te oefenen slaagt verzoeker er niet in om de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad kan de commissaris-generaal volgen in zijn bedenkingen die hij formuleert bij de acties en reacties na de vermeende ontvoering van verzoekers vader door de taliban. De Raad treedt de volgende motieven uit de bestreden beslissing bij:

“Tot slot kon u de pogingen die zijn gedaan om uw vader terug te vinden niet aannemelijk maken. Het is opvallend dat een volwassen dorpsnotabele zomaar verdwijnt zonder dat iemand iets ziet of opmerkt. Gevraagd om alles te vertellen wat u wist over de ontvoering van uw vader zei u dat toen u in de ochtend naar huis kwam na het bewateren van uw velden u hoorde dat uw vader ontvoerd werd nadat iemand aanklopte, uw vader hierop reageerde en niet meer naar huis kwam (CGVS, p. 32-33). U vertelde opnieuw dat u vroeg aan uw moeder wat er had plaatsgevonden waarop ze zei dat er werd aangeklopt, uw vader de deur opendeed omdat hij dacht dat het u en uw broer waren en dat hij daarna niet meer naar huis kwam (CGVS, p. 33). Na de ontvoering bracht uw familie uw oom langs vaders zijde op de hoogte die op zijn beurt belde naar de dorpsouderen en dorpingen (CGVS, p. 34). De dorpingen belden naar de andere maliks, maar niemand had echter informatie over uw vader (CGVS, p. 34). Uw oom langs vaderszijde belde éénmaal naar het districtshuis (CGVS, p. 35-36). U bevestigde dat de telefoontjes naar het districtshuis en de andere maliks de enige pogingen waren die ondernomen werden om uw vader te vinden (CGVS, p. 36). U sprak hierover echter zeer oppervlakkig door te stellen dat u denkt dat de maliks belden en dat de dorpingen volgens u geen verdere pogingen ondernamen om uw vader te vinden (CGVS, p. 35-36). Dit is opvallend aangezien u een volwassen betrokken man was, waardoor men meer kan verwachten dan enkel vage verklaringen. Uw familie zelf - buiten uw oom langs vaderszijde - ondernam geen poging om uw vader te zoeken (CGVS, p. 35). Opgemerkt dat deze pogingen beperkt zijn omwille van de status die uw vader had als malik zei u dat de dorpingen hun best hadden gedaan om uw vader te vinden, maar dat ze geen contact hadden met de taliban aangezien de meerderheid van hen tewerkgesteld waren bij de overheid of andere redenen hadden waarom ze de taliban niet contacteerden (CGVS, p. 35). Opnieuw geconfronteerd met de beperkte pogingen die plaatsvonden om uw vader te vinden vertelde u dat de dorpingen enkel konden bellen naar de maliks en het districtshuis omdat ze voorstanders waren van de voormalige overheid (CGVS, p. 36). Dit is geen afdoende verklaring aangezien men kan verwachten dat wanneer een belangrijk persoon zoals uw vader zou verdwijnen er verschillende pogingen zouden worden ondernomen om hem terug te vinden. Zowel door uw familie als door de dorpingen. Zeker omdat de voormalige overheid toen nog de macht had. Zo vermeldde u bijvoorbeeld niet of iemand van uw familie uw vader fysiek is gaan zoeken of navraag deed naar voertuigen die passeerden. U gaf geen informatie over mogelijke inspanningen van mensen die hebben geprobeerd uw vader te vinden door navraag te doen in ziekenhuizen. Door dit alles maakt u de door u verklaarde vervolging tegenover uw vader niet aannemelijk.”

De verdwijning van verzoekers vader, een dorpsnotabele, als malik van het dorp, leidde volgens de verklaringen van verzoeker tot beperkte pogingen om meer informatie te verzamelen over zijn verdwijning en om hem trachten terug te vinden. Zo telefoneerde enkel verzoekers paternale oom éénmaal naar het districtshuis (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 35-36) en blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat zijn familie verdere pogingen ondernomen zou hebben om verzoekers vader terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 35-36). Volgens de verklaringen van verzoeker belden de dorpingen naar de andere maliks, maar had niemand meer informatie over zijn vader (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 34) en werden door de dorpingen geen verdere pogingen ondernomen om verzoekers vader terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 35-36), omdat zij geen contact hadden met de taliban aangezien de meerderheid werkte voor de overheid of andere redenen had om de taliban niet te contacteren (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 35).

De Raad merkt in dit verband op dat waar verzoeker tijdens zijn gehoor de bedenking voorgeschoteld krijgt: *“Die pogingen die werden ondernomen om uw vader te vinden, is dat niet wat weinig voor de status die uw vader had?”* hij ook zelf erkent *“Ja dat zijn heel weinig pogingen”* (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 36).

De Raad volgt de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker geen afdoende verklaringen vormen voor de gebrekkige zoekpogingen naar meer informatie over zijn vader en naar verzoekers vader zelf zowel door de familie als de dorpingen. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker dat zijn vader zou zijn ontvoerd door de taliban.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker thans aan dat de bestreden beslissing stelt dat hij een volwassen man was maar dat hij dit ten opzichte van zijn vader zeker niet was en hij niet in het hoofd van zijn vader kan kijken.

Met zijn overpeinzing dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gedachten van zijn vader kan lezen, slaagt verzoeker er niet in om bovenvermelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit kan hoe dan ook geen verklaringen vormen voor de gebrekkige zoekpogingen naar meer informatie over de vermeende verdwijning van verzoekers vader en naar verzoekers vader zelf.

De verzoeker werpt op dat alle andere inzichten of stellingen achteraf, nadat zijn vader ontvoerd werd, speculaties zijn en de bestreden beslissing niet mag eisen dat verzoeker dit zou doen.

Ook met dit betoog slaagt verzoeker er niet in om de bovenvermelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt dat wanneer verzoeker voorhoudt dat zijn vader als malik werd ontvoerd door de taliban, van verzoeker toch wel kan worden verwacht dat hij enigszins tracht om hierover meer informatie te verzamelen. De vage verklaringen van de verzoeker over hetgeen werd ondernomen door de familie van verzoeker alsook door de dorpelingen na de vermeende ontvoering van verzoekers vader ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid dat verzoekers vader effectief werd ontvoerd door de taliban.

Verder herbevestigt verzoeker zijn verklaringen dat hij en zijn broer ook bedreigingen kregen en zij zich na de ontvoering van hun vader niet meer veilig voelden te meer zij de bescherming van hun vader nu ook verloren waren. Verzoeker betoogt dat zij niet langer passief konden afwachten en zij zich wel in veiligheid moesten brengen en het gegeven dat de rest van de familie thans bij hun maternale oom in Jalalabad verblijft niets afdoet aan die vrees.

Vooreerst treedt de Raad de volgende vaststelling van de commissaris-generaal bij: *“Wat uw eigen situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”* daar deze steun vindt in de landeninformatie. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten of ermee samenwerkten (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 30-33). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Voor familieleden ‘kan’ een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen (*“Family members may also have a well-founded fear of persecution (...)”*), doch enkel indien zij concreet aannemelijk maken dat zij een risico lopen op slachtofferschap van bepaalde daden van vervolging (EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 30). Het gegeven dat er bepaalde incidenten werden geregistreerd waarbij familieleden van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid gevisieerd werden, betekent niet dat de loutere hoedanigheid van familielid zou volstaan om een beschermingsstatus te kunnen claimen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat *“het opmerkelijk (is) dat uw familie tegenwoordig zonder problemen in Afghanistan kan verblijven met betrekking tot deze kwestie. U maakte nergens concreet dat uw familie momenteel problemen zou hebben in Afghanistan omtrent deze situatie. Na uw vertrek uit Afghanistan werd er niet meer naar u en uw broer gevraagd omdat jullie niet meer aanwezig waren (CGVS, p. 38). De rest van uw familie woont nu bij uw oom langs moederszijde. uw broer S. H. K. (...) is momenteel ongeveer 17 jaar oud (CGVS, p. 10). U verklaarde dat de taliban u en uw oudere broer zochten, aangezien jullie in de toekomst voor de overheid zouden werken (CGVS, p. 15, 17). Indien men uw verklaringen volgt en aanvaardt dat de taliban mensen zouden vervolgen voor hypothetische jobs die ze in de toekomst zouden doen, dan begint dit evenzeer een probleem te vormen voor uw broer S. H. K. (...). Hierdoor is het opvallend dat hij momenteel nog verblijft bij uw oom langs moederszijde in Jalalabad (CGVS, p. 10).”*

Er dient een globale en prospectieve beoordeling te worden gemaakt van de nood aan internationale bescherming van de verzoeker op basis van het geheel van de individuele omstandigheden in het licht van de actuele landeninformatie. Deze beoordeling kan zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade.

Noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota brengt verzoeker bijkomende informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn familie in de tijd tussen de bestreden beslissing en de terechtzitting van 4 november 2025 door de taliban werd bedreigd omwille van de functie van zijn vader.

Verder gaat verzoeker niet op concrete wijze in op volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Allereerst valt er een tegenstrijdigheid op tussen uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de bedreigingen na de ontvoering van uw vader. U verklaarde dat tussen het telefoontje van de taliban aan uw broer en jullie vertrek uit Afghanistan er niets meer was gebeurd (CGVS, p. 17). Ook toen u gevraagd werd om te vertellen over de bedreigingen die plaats hebben gevonden na de ontvoering van uw vader sprak u enkel over het telefoontje van de taliban aan uw broer (CGVS, p. 36). Nogmaals gevraagd of er tussen het telefoontje en uw vertrek uit Afghanistan iets had plaatsgevonden vertelde u dat er niets was gebeurd waarna u vertrok naar uw oom langs moederszijde na het telefoontje van de taliban (CGVS, p. 37). Tijdens het voorbereidende interview bij DVZ verklaarde u echter duidelijk en omstandig dat de taliban na de verdwijning van uw vader u nog meerdere keren bedreigden. U sprak duidelijk van 'meerdere keren'. Specifiek gevraagd naar hoe u zelf bedreigd werd spreekt u in het meervoud over dreigbrieven en telefoongesprekken en over de dreigbrieven stelt u dat de eerste brieven aan uw vader waren gericht maar dat ze na zijn verdwijning aan jullie waren gericht (Zie Vragenlijst CGVS, 20 september 2022, vraag 3.5). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd u verschillende keren gevraagd wat er na de ontvoering van uw vader had plaatsgevonden waar u enkel sprak over het telefoongesprek. Dit is een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw voorbereidende interview bij DVZ en het persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Zeker omdat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te kennen gaf dat dit interview bij DVZ goed was verlopen, dat u de tolk verstond, dat alles aan u werd voorgelezen en dat u dat begreep (CGVS, p. 3). Bovendien waren uw verklaringen zoals die werden genoteerd bij DVZ dermate omstandig en gedetailleerd dat het hier bezwaarlijk om een misverstand kan gaan. Deze opvallende tegenstrijdigheid komt de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw familie niet ten goede.

Ten tweede kon u niet aannemelijk maken waarom de taliban uw familie bedreigden na de ontvoering van uw vader. U vertelde eerst dat de taliban vroegen aan uw broer om met zijn werk te stoppen en het dorp te verlaten (CGVS, p. 17). Gevraagd om dit te verklaren zei u dat ze vroegen aan uw broer om het dorp te verlaten aangezien hij in de toekomst voor de overheid zou werken (CGVS, p. 17). Verder in het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het telefoontje gericht was tegenover uw hele familie, maar voornamelijk op uw oudere broer en u aangezien uw beide volwassen waren (CGVS, p. 36-37). Dit is op zich al een vreemde wijziging in uw verklaring, zeker omdat u niet concreet kan maken waarom de taliban u zochten. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat, omdat uw vader voor de overheid werkte, u in de toekomst ook voor de overheid zou kunnen werken en daarom verzocht werd het dorp te verlaten (CGVS p. 37). Dit is geen afdoende verklaring omdat elke persoon die toen in Afghanistan was in principe in de toekomst voor de voormalige overheid kon gaan werken. Het zou zeer vreemd zijn moesten de taliban iemand viseren voor de eventuele overheidsjob die hij mogelijks in de toekomst zou kunnen uitoefenen. U kon dus niet aannemelijk maken waarom de taliban u bedreigden.”

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas van verzoeker en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze vaststellingen worden door de Raad bijgetreden.

Met zijn uiterst summiere opmerkingen slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad treedt ook volgende vaststellingen van de commissaris-generaal bij:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara, uw schoolrapport, de briefomslag en het paspoort van uw vader ondersteunen de identiteit en herkomst, wat elementen zijn die het CGVS in deze huidige beslissing op zich niet in twijfel trekt. Op eenzelfde manier ondersteunen de stempel van uw vader als malik, de brief van de dorpelingen over de verkiezing van uw vader als malik en de akte van het districtshuis het profiel van uw vader als malik wat in deze huidige beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

De twee dreigbrieven van de taliban betreffen met de hand geschreven documenten waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is. Bovendien hebben ze slechts bewijswaarde in zoverre ze passen in een doorleefd en coherent vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van

dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Verzoeker brengt geen elementen aan die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verzoeker wijst op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghaanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden (zijn moeder, één broer, twee zussen en maternale oom) in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in dat land zou vestigen hij zal opvallen of er automatisch als een ‘afvallige’ of ongelovige zal worden beschouwd. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

De verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan opgemerkt zal worden en negatief gepercipieerd zal worden, hij werpt op dat hij al afkomstig was uit een eerder progressief milieu en hij naar aanleiding van zijn ervaringen onderweg een diepgaande persoonlijke evolutie heeft doorgemaakt waardoor hij zich niet meer kan aanpassen aan een leven onder het huidige regime.

Verzoeker laat na om op concrete wijze in te vullen welke ervaringen hij onderweg heeft meegemaakt en welke diepgaande persoonlijke evolutie hij heeft meegemaakt.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om dit aspect nog aan te vullen, maar hij dient geen aanvullende nota in en brengt ter terechtzitting waar hij niet persoonlijk is verschenen, doch wel vertegenwoordigd was door zijn advocaat geen verdere elementen in dit verband bij.

De verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. De verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, één broer, twee zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven.

In zoverre de verzoeker wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt hij hier geen ander licht op.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.")

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

6.4. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het aangevoerde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU